4°: n. est minus perfectus in ordine gratiae, habitus supernaturalis ut talis, qui addit talis in ordine naturae: n. aia talis creatur, ergo et habitus. = Ad 1um distinguo ant: natura dicit ordinem obedialem, neque etiam continentur in pota obedialit subti. nego; neque dicit ordinem adaequate naalis, neque accidentia continentur in pota adaequate naali. concedo, et nego conseq. Ad 2um distinguo ant: sine nobis merentibus concedo; sine nobis parte physice influentibus nego.

Ad 3um distinguo conseq: ut actio creativa producatur dependenter à suo termino, ut à subjecto praesupposito, nego suppositum; à suo termino habito quo posteriori concedo, et nego conseq. Ad quartum pertinet maior: accidentia esse quaecumque sint, semper debent esse in alio, proinde quae, n. attollunt perfectionem et excellentiam aiae talis, concedo minor, et nego conseq. quia tamen eadem, n. arguitur ex minore perfectione, sed ex dependentia à subjecto, in quo esse, et conservari, petunt; etenim accidentia quantumvis perfecta sint, talem autem dependentiam aiae talis n. petunt.

Sectio III. utrum sint, possint vè esse in eadem materia, plures formae substantiales subordinatae?

Non est difficultas, ut titulus praefert de formis accidentalibus, de quibus constat, plures posse esse, in eodem subjecto, et quidem in gradibus intensis si contrariae, n. sint, ut nigredo et dulcedo, et in remissis si sunt contrariae ut calor et frigus; neque item de formis substantialibus, quae ad diversas partes materiae, sed quo ad eandem: utrum, scilicet, in eadem parte materiae, dentur, possint vè dari.

Formae subordinatae dicuntur illae, quae ita inter se ordinantur, ut una naturâ antecedat aliam ad quam disponit, et cum qua se componentur constituet compositum substantiale compositum. Aliqui putabant, in quolibet composito, tot esse formas, quot sunt gradus metaphysici; alii, tot formas statuebant quot sunt gradus viventis: unde in homine ponebant triplicem formam, vegetativam, scilicet, sensitivam et rationalem, et triplicem gradum viventis illius.

Utrumque est falsum, 1°, quia gradus metaphysici, ut constat ex dicta, identificantur. 2°, quia si quaelibet forma, ut distincta ab alia habeat sua praedicata metaphysica, tot etiam essent formae, quot praedicata essentialia cuiuslibet formae; et ecce iam processus in infinitum formarum in quolibet composito. 3°: quia frustra fit multiplicandi tot formas, est diversitas operationum; sed haec diversitas, n. arguit distinctionem principiorum, ut patet in intellectu producente apprehensionem et iudicium, quin sit distinctus: in volunte à qua procedunt amor, et odium &c. ergo.

Digna quidem plausu in hac re sententia est Schotistarum, qui cum suo subtilissimo in 4° dist. 11 q. 3 a art. 2° tenent, in quolibet vivente, praeter formam specificam, v.g. in homine, praeter aiam rationalem, dari aliam formam substantialem, quae illam disponit ad constituendum, vivens compositum; hanc formam vocant corporeitatis, quia constituit cum materia corpus completum, in esse corporis; illam quae solum in viventibus ponunt, quia de se ordinata est ad formam viventis. Schotistas sequuntur alii, etiam ex nostris, quorum aliqui requirunt formas corporeitatis partiales, aliam carnes, aliam osseam &c.

Dico 1°, n. datur neque in viventibus forma substantialis corporeitatis subordinata. Ita communiter Nostri et Thomistae. Probatur: talis forma est superflua: ergo n. datur. Probatur ant: quod faceret talis forma corporeitatis, in homine v.g. facit aia, cum accidentibus ut constabit: ergo. Probatur 2°: haec forma ponitur ab Schotistis, nè mortuo homine materia maneat sine forma; sed incongrue sufficienter vitatur per formam cadavericam, ut ex argumenti oppositi patebit. Et licet, per illam n. vitetur, vitari, n. potest per formam corporeitatis: ergo haec est superflua.

2a pars minoris probatur: simul quae firmatur confirmatione: mortuo homine materia cum forma corporeitatis, non indueret substantialiter completa; sed materia quae n. est substantialiter completa est materia sine forma: ergo. Et si dicatur esse substantialiter completam infero: ergo independenter à forma viventis, constituit unum per se cum forma corporeitatis: ergo n. disponit ad formam viventis, in ordine ad idem compositum constituendum. Praeterea dici nequit, materiam cum forma corporeitatis esse substantialiter completum, cum forma corporeitatis exigat naturâ formam viventis, non aliter, ac ipsa materia exigit formam corporeitatis ex adversariis.

Dico 2º: nec supernaaliter possunt ēē in eadem maâ plures formæ substaales subordinatæ, est dicere, oino repugnat frā corporeitatis: annuit huic opinioni Pater Carleton, disp. 11. sec. 3ª, stz. pô: nec supernaaliter potest fieri, qd frā sit, et non sit frā: sd frā subordinata esset frā vt supponitur, et aliunde n̄ esset frā: pô.

Pb.ᵗ 2ª pars mini, frā ex Arle 7º mephe, cap. 4º, est rāo rei, seu vltimo detrans mās ad talem speciem, et vltimo constituens spoti substaali, in qua tanquam in vltimo resunditur, qd spotum sit hoc potius specie, quam aliud; sd frā subordinata, n̄ detraret vltimo speciem spoti: pô, n̄ esset frā. Pbᵗ mir: implat, qd vltimo detret ad speciem spoti, frā quæ est esen. prærequisita ad alia frā, quam esen. petit; sd ita se haberet frā subordinata xª. suos patronos: pô.

Vrgetur et explatur, nec divinitus fieri potest, qd sit vltimus punctus illud post quod esen. detur aliud: pô nec divinitus fieri potest qd sit vltimus detrabus speciei spoti, frā illa, post quam esen. datur aliud detrativus eiusdē spoti. Roboratur: nec divinitus fieri potest, qd vnum specie spotum sit duplex; sd adsta frā corporeitatis subordinata hō, qui est vnus specie spotus, esset dupx: pô. Pbᵗ mir: destructa vnioe aiæ rālis ad mām destrueretur vnum per se, seu vnum speē spotum; sd absque introducioe alterius frē, cum sola frā corporeitatis præcedente, maneret vnum per se: pô illud spotum, n̄ erat vnum, sd duplex.

Subceō 1ª Philosophica solbuntur argumenta.

Obᵗ 1º ex Arle 7º mephe: ptibus defiōis, correspondent ptes rei; item 2º mephe: in vno spoto substaali, n̄ dantur infinitæ frē; q. n̄ dantur prata infita: pô xª Phiz, tot sit formæ, qd prata. 2º ex diversis operaōbus equi et leonis probamus dari in illis fras specie diversas; sd in hoē dantur operaōes diversæ: pô. 3º: hō, est fᵗ vegetabus, et sensitivus: pô ab aliqua frā, fᵗ vegetativa, et sensitiva; sd aīa, n̄ est fᵗ vegetativa et sensitiva: pô ab alia. 4º: quæ rē, separantur, rē, distinguntur; sd in embrione humano, rē separantur tres frē substaales, q. in embrione prius vivitur vita vegetativa, postea sensitiva et inde ralis: pô. 5º: duæ vitæ sunt corruptibiles et 3ª incorruptibilis: pô distinguntur.

Ad 1ᵐ distinguo: correspondent ptes rei, prout fuerit defiō, cdo; aliter nō; hoc est defiōi phisicæ v.g. huic: totum constans corpore et aīa, correspondent ptes phisicæ rē, inter se distæ: mephcæ vero v.g. huic: al rale, correspondet ptes mephcæ, quæ solum frᵗ distinguntur: ad alia verba Phi loqui de frīs, et pratis mephis, n̄ phisicis, qtenus dicat, ideo n̄ infitas formas mephas, q. n̄ dantur spephy gradditari, seu difrales infinitæ: vnde falsa est coā.

Ad 2ᵐ distinguo maīe, ex diversis operaōbus psise nō; supota etiam diversitate subtanz cdo: sic enim ossa, et caro probarent diversas fras. Ad 3ᵐ, disto anti; nō coq; q. frā denonaois, n̄ debet participare fᵗ denonaoē quam tribuit, sic maā, quæ n̄ est fᵗ vivens, denonat hoē fᵗ viventem, et frā, quin sit fᵗ cpleta, denonat mām fᵗ cpletam. 2º: disto entimemate, distinguo mīe subsumptz, n̄ est fᵗ vegetativa vt qd cdo; vt quo negg; est enim id quo vegetatur.

Ad 4ᵐ dsta maīe, nō mīe: verum est in actu 2º, prius exercere operaōes vegetativas, et sensitivas, et raales: id tamen, n̄ provenit ex diversis aīabus, sd dispōbus, quæ prius disponunt vt aīa habeat vnas operaōes et n̄ alias. Ad 5ᵐ, distinguo ant: sunt corruptibiles, si identificantur cum aīa rali, vt in hoē, nō; si identificantur cum irrali vt in bruto cdo.

Obᵗ 2º: hō esen. constat corpore et aīa; sd corpus, n̄ est sola maā; sic ēē, quælibet alia maā, esset corpus hois; neque aīa, cum sit spiritualis: pô est maā cum frā corporeitatis. Cfᵗ 1º: hō est corpus cpletum; sd n̄ est cpletum rāoē mē, quæ incpleta est; neque rāoē aīæ, quæ est spiritualis: pô. 2º: mortuo hoē manet idem corpus, qd erat in vivo; sd n̄ manet aīa: pô ab illa, n̄ denonatur corpus. Vt facile hæc et alia solbantur

nota 1°, qd corpus, 1. sumitur mephẽ, pro se, quod dicit ordines ad qtitẽ sensibilẽ 3ᵃ, 2ᵃ diversas opiones, et in hoc sensu, maã 1ᵃ dicitur antonomastice corpus, independenter à fmâ corporeitatis: vel sumitur phice, et late, pro qtitẽ extensa, et in hoc sensu, n, solus viventis, sed etiã lapis dicitur corpus.

Vel pro subto qteropeneo, hoc est diversimode organizato, ad recipiendũ fmã viventis, in qua acceptione, maã cũ accidentibus, qbus disponitur ad vitã, dicitur corpus organicus: preterea, corpus, 1. sumitur cõplete, pro toto cõposito hõ, 1. involvente etiã aiã rationalem, 1. sumitur incõplete pro sola maã desorganizata: in 1° sensu dicitur totũ substantiale, in 2°, totũ accidentale, qd quidẽ dicit in recto maã 13, et in obliquo accidẽa qteropenea qbus disponitur.

Nota 2°, qd licet dicatur hoẽ phice sumptũ esentiã cõstare corpore et aiã, nomine corporis solũ intelligitur maã 1ᵃ, n, autem accidẽa qteropenea, qd docet Philus 7° mephys, textu 39 dicens: manifestum est, qd aiã quidẽ substaã 1ᵃ, corpus vero maã, hõ vero, l. al qd ex ambobus. Ubi cõstat solũ, maã 13 vocari corpus, et ulterius infertur, qd si per miraculũ daretur aiã ralis, unita maã, sine accidentibus tale cõpositũ, eet phice esentiã, hõ; n autem si aiã, eet unita accidentibus sine maã.

Nunc ad argumentũ, distinguo maius, cõstat esentiã, corpore, 2ᵒ qd dicit corpus in recto cõcedo; 2ᵒ qd dicit in obliquo nego, et distinguo minorem: corpus cõpletũ, n est sola maã cõcedo; corpus incõpletũ subdistinguo, 2ᵒ qd dicit in recto nego; 2ᵒ qd dicit in recto et in obliquo cõcedo, et nego cõsequentiam, cũ probaõe inclusa minoris: ratio autem, cur quaelibet alia maã (l. q.) ligni, n, potest dici corpus hois, est q. n, est organizata seu cum accidentibus qteropeneis ad fmã hois.

Ad 13 cõfirmaõẽ 1°, retorqueo: hõ mortuus, est totũ phicũ cõpletũ in raõe talis; sed n est cõpletũ raõe maã neque raõe fmã corporeitatis, utraque eẽ, est incõpleta: ergo raõe alterius fmã. 2°, cõcessa maiori distinguo minorem, n, raõe maã cõdivisive ab aiã neque raõe aiã divisive à maã cõcedo; n raõe maã, neque aiã, simul sumptarum, nego minorem et cõsequentiam.

Esse corpus substantiale cõpletũ, n, habet hõ, neque à sola maã, neque à sola aiã: sed ab utraque simul: habet enim à maã eẽ corpus substantiale, eẽ vero cõpletũ habet ab aiã: unde licet, raõ corporis substantialis stet, in sola maã, n, tamen raõ corporis substantialis cõpleti, quin ex inde inferatur maã eẽ corpus ab anima, ad modũ quo, licet vas cõpleatur per aquã, tamen, n fit vas per aquã, etiã si per illam fiat vas cõpletũ. Ad 2ᵃ distinguo maiorem: manet idem corpus incõpletũ cõcedo; idem corpus cõpletum nego, et cõcessa minore, nego cõsequentiam.

Replicabis 1°: hõ cõstat esentiã corpore; sed n cõstat esentiã accidentibus: ergo corpus n cõstituitur per accidẽa. 2°: ex Arle, aiã est actus 13 corporis phisici et organici: ergo ad aiã supponitur corpus cõstitutũ in suo eẽ: item: ergo corpus 2ᵒ accidẽa, est esentiale hominis, aliter enim superflueret in defiõe lũ organici. 3°: si hõ, n cõstet fmã corporeitatis, n, est cur denominetur corporeus quã spiritualis, precipue cũ aiã sit perfectior et nobilior: ergo.

Ad 13 replicã, distinguo anteced: cõstat esentiã corpore specificare sumpto, seu 2ᵒ qd dicit in recto cõcedo; corpore organico, seu 2ᵒ qd dicit, in obliquo, nego, et cõcessa minore, distinguo eisdem terminis, cõsequentiam, qd maã sit organizata, n, est esentiale hõi, licet ut operetur petat maã eẽ organizatam: ad modũ quo ignis esentiã cõstat maã et fmã; at ut cõburat, petit maã, siccam, calidã et quantã.

Ad 2ᵃ dico anteced distinguo 13 cõsequentiam: supponitur corpus cõstitutũ in suo eẽ corporis cõcedo; in suo eẽ cõpleti nego, et nego 2ᵃ cõsequentiam, cũ probaõe inclusa, q. per lũ organici, solũ denotatur maã debere eẽ disposita ad infusionem aiã, ut operetur; n, autem, qd dispõnes, sint qid esentiale hõi. Ad 3ᵃ, 1° instatur, q. nobilior est anima quã fmã corporeitatis: ergo neque erit raõ, ut ab hac denometur homo corporeus, potius quã spiritualis ab aiã. 2°, nego sequelã cũ probaõe adiuncta, q. n semper sumitur denõaõ à perfectiori et nobiliori parte: cõstat enim, in sententia Schotistarum, hoẽ denõari corporeum, à fmã corporeitatis, quã nobilior aut perfectior, n est quã aiã: item: cõpositũ accidentale

albus v.g. denomaōem sumit ab albedine, quæ ignobilior est materia: unde apparet hoc principium: denomaō sequitur perfectiorem partem, absolute loquendo esse falsum.

Nec propterea est verum denomaōem sequi partem imperfectiorem: nam etiam homo denominatur intellectivus: licet materia quæ est pars imperfectior, non sit intellectiva: denomaō ergo aliquando sumitur a perfectione, aliquando ab imperfectione parte, et ratio est quia denomaō sumitur a parte quæ prævalet in denominando, quod autem hæc aut illa prævaleat, pendet ab arbitrio hominum, cui in hac re standum est: cum igitur iam prævaluerit corpus in denominando, ab eo denominatur homo corporeus, et non spiritualis ab anima. Mitto alia quæ possent hic dici.

Ob. 3º: si non datur forma corporeitatis materia hominis, ante et post formam, erit sine forma: ergo. Dist. præoccupando solutionem: ante formam viventis materia, quæ dicitur embrionis corpus est, sed non ab anima, quæ tunc non datur: ergo a forma corporeitatis. Conc. antec. arguendo ans.: habet esse, ante formam viventis formam embrionis, et post habet formam cadavericam. Ad consequentiam dist. præsentis, nego cons.; attribuitur esse, talis materia, corpus completum, per formam substantialem embrionis.

Sed instas 1º: ergo ut negemus formam corporeitatis, adstruimus in materia plures formas quas Scholastici loco esse formæ corporeitatis ponimus formam embrionis, et cadaveris. 2º: ergo eædem dispositiones deserviunt, tum ad introductionem, tum ad expulsionem formæ embrionis. Ad 1. instantiam dist. conseq., plures formas simul nego; successive habendas subdistinguo: adstruimus cum necessitate et facultate conc.; non ita nego.

Ad 2. dist. eodem etiam eædem dispositiones mediate conc. immediate nego; neque enim implicat quod per easdem dispositiones, dummodo non sint in eodem, sed in diverso gradu, eadem forma introducatur et expellatur: sic per calorem in gradu remisso plura introducuntur, quæ si calor intendatur statim pereunt.

Instas 3º: quando homo subita morte perit, non est causa formæ cadavericæ: ergo non datur talis forma. 4º: dispositiones omnino contrariæ nequeunt ad eandem formam disponere; sed homo sæpe moritur ex nimio frigore, sæpe ex nimio calore: ergo. Ad 3. instantiam nego ans.: talis esse forma causatur, vel a Deo, vel a Sole, vel ab Astris ad exigentiam defectus temperamenti requisiti ad vitam: et nota quod multoties, assignare non potest causa particularis, pro quolibet effectu, adhuc ex illis, quos experimur et quasi manibus attrectamus.

Patet hoc in productione plurium viventium ex putrefactione, in productione Aceti ex vino, et aliis, quemadmodum ergo in his et similibus Philosophi, recurrunt ad causas universales, Deum, Solem, et Astra; sic et ad eas recurrendum est in productione formæ cadavericæ, si non appareat specialis causa.

Ad 4. dist. maiorem: dispositiones ea ratione qua sunt contrariæ conc.; ea ratione qua non sunt contrariæ nego, et dist. minorem, nego cons., licet calor nimius et nimium frigus opponantur, quo ad positivas suas entitates; non tamen, quo ad privationem formæ viventis: cum quæ sive per hoc, sive per illud, detur defectus temperamenti debiti, dantur dispositiones requisitæ ad formam cadavericam.

Accedit quod sæpe sæpius, producuntur plures formæ ex contrariis dispositionibus: sic, quacumque ex causa extinguatur ignis, sive aqua, sive terra, producitur forma carbonis, et quacumque ex causa corrumpatur vinum producitur forma Aceti: similiter quacumque ex causa pereat forma viventis introducitur forma cadaverica, ad quam non alia dispositio requiritur, nisi materia deorganizata, et defectus temperamenti ad vitam requisiti, qui defectus datur, quacumque ex causa, mors proveniat.

Reclamabis: si materia deorganizata, esset dispositio ad formam cadavericam, hæc exigeret artificium linguæ in ore, ordinatum ad operationes loquendi; sed forma cadaverica est incapax talis operationis: ergo exigeret dispositiones ad operationes, quas non potest exercere. Nego maiorem, quia forma cadaverica, solum petit organizationem, cum defectu temperamenti requisiti ad vitam, sine quo esse sine ordinata humorum proportione, nec artificium linguæ, nec